

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Paška a soudců Mgr. Kateřiny Brodské a Mgr. Jana Pekáče ve věci

žalobce **N. T. K.**, narozeného „X“,
bytem „X“
zastoupeného JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou,
advokátkou se sídlem Národní 416/37, Praha 1,

proti
žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2022, č. j. MV-138888-8/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 19. 10. 2022, č. j. MV-138888-8/SO-2022, a rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 6. 2021, č. j. OAM-76660-25/ZM-2020, se **zrušují** a věc se **vrací** Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci k rukám jeho zástupkyně na nákladech řízení částku 12 650 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2022, č. j. MV-138888-8/SO-22 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. M.

9. 6. 2022, č. j. OAM-76660-25/ZM-2020, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty, *neboť žádost je zjevně právně nepřipustná*. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a to z následujících důvodů. Na území České republiky pobývá žalobce na základě zaměstnanecké karty. Poté, co mu skončil pracovní poměr u zaměstnavatele STIVAL AUTOMOTIVE s. r. o., žalobce celkem třikrát oznámil změnu zaměstnavatele, podle žalované se tak ovšem nestalo řádným způsobem a v mezidobí došlo k zániku zaměstnanecké karty ze zákona, důsledkem čehož má být žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty nepřipustná. Žalobce poprvé požádal o souhlas se změnou zaměstnavatele dne 29. 6. 2020, podáním označeným jako žádost o zaměstnaneckou kartu – žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele (vedeno MV ČR OAMP pod č. j. OAM-33942/ZM-2020). Toto oznámení ovšem podle svého žalobního tvrzení učinil na neaktuálním formuláři a řízení bylo z důvodu právní nepřipustnosti zastaveno. Správnímu orgánu muselo být podle žalobce, navzdory užití nesprávného formuláře, zřejmé, oč žalobce usiluje, a měl jej v té situaci o nesprávnosti užitého formuláře poučit. Následně oznámil žalobce změnu zaměstnavatele dne 24. 7. 2020, kdy žádost byla vedena pod č. j. OAM-39984/ZM-2020. K tomuto podání žalobce nemohl předložit originály listin, neboť je předložil již spolu s podáním ze dne 29. 6. 2020. Teprve dne 26. 8. 2020 byl žalobci doručen „nesouhlas“ ministerstva vnitra (tj. po lhůtě k tomu stanovené v § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců) odůvodněný tím, že žalobce nepředložil jednak listiny v originále a jednak součástí předložené pracovní smlouvy nebyl mzdový výměr. Žalobce má za to, že také za uvedené situace byl správní orgán I. stupně povinen jej vyzvat k odstranění vad podle § 154 a § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v účinném znění, dále jen „s. ř.“ Ostatně veškeré listiny již měl správní orgán v originále k dispozici, neboť byly předloženy spolu s podáním ze dne 29. 6. 2020. Správním orgánem zasláné sdělení o nesplnění podmínek žalobce považoval za výzvu k odstranění vad podání a 14. 9. 2022 (pozn.-podle údaje uvedeného v žalobě - správně 10. 9. 2020) zaslal správnímu orgánu originály všech listin. V návaznosti na to správní orgán dosud nerozhodl, a zaměstnanecká karta proto nemohla podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zaniknout. Žalobce pak rovněž dne 14. 12. 2021 (pozn.-správně 14. 12. 2020) podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty a předložil dokumenty ke změně zaměstnavatele a toto bylo učiněno v době, kdy dosud nebylo ukončeno řízení o jeho oznámení ze dne 24. 7. 2020. Ve vztahu ke sdělení o nesplnění podmínek žalobce poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci 17 A 102/2020. Podle uvedeného rozsudku je takové sdělení meritorním správním rozhodnutím podle § 9 s. ř. a je možno se proti němu bránit odvoláním, k jehož projednání je příslušná komise. V rozhodnutí k téže věci uvedla posléze žalovaná, že pokud správní orgán shledal doklady v prosté kopii jako nedostačující, byl povinen účastníka řízení vyzvat k odstranění vad žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 s. ř. Tím, že k tomu nedošlo byl účastník podle uvedeného rozhodnutí žalované zkrácen na svých právech. Žalobce doplnil, že jeho podnět k přezkumu sdělení o nesplnění podmínek nebyl akceptován. Případ řešený označeným rozhodnutím Městského soudu v Praze má žalobce prakticky za totožný a dovolává se rovnosti před zákonem, kdy obdobné případy mají být rozhodovány stejně.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce pobývá na území České republiky na základě zaměstnanecké karty s platností od 28. 12. 2020 do 27. 12. 2020 k zaměstnavateli STIVAL AUTOMOTIVE s. r. o. Dne 29. 6. 2020 podal žalovaný žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle § 42g

odst. 7 zákona o pobytu cizinců pro zaměstnavatele KHAGIA s. r. o., který mu nebyl udělen. Dne 24. 7. 2020 oznámil změnu zaměstnavatele pro téhož zaměstnavatele. Žalobci bylo přípisem ze dne 24. 8. 2020 sděleno, že podmínky pro změnu zaměstnavatele nebyly splněny. Další oznámení bylo učiněno dne 9. 12. 2020 pro zaměstnavatele BLIKA s. r. o. Dne 28. 1. 2021 správní orgán žalobce vyrozuměl, že podmínky pro změnu zaměstnavatele nebyly splněny. Dne 14. 12. 2020 podal žalovaný žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců.

3. Žalovaný vycházel z obsahu spisu správního orgánu I. stupně, tedy mj. z dohody o rozvázání pracovního poměru ze dne 11. 6. 2020, v níž se žalobce a STIVAL AUTOMOTIVE s. r. o. dohodli na ukončení pracovního poměru ke dni 12. 6. 2020. Správní orgán I. stupně vydal dne 9. 6. 2022 usnesení č. j. OAM-76660-25/ZM-2020, kterým podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil řízení o žádosti žalobce ze dne 14. 12. 2020, neboť byla podána v době, kdy tomu již účastník (pro zánik zaměstnanecké karty ze zákona) nebyl oprávněn. Skončil-li
4. pracovní poměr žalobce dne 12. 6. 2020, doba 60 dnů podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců začala plynout od následujícího dne a uplynula 11. 8. 2020. Účastník sice oznamoval změny zaměstnavatele, avšak tyto nesplňovaly podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců, a hledí se proto na ně podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců jako by nebyly učiněny. Výjimka podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se v posuzovaném případě neuplatní. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 15. 6. 2022. Proti němu podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, ve znění jeho doplnění ze dne 22. 8. 2022, v němž proti napadenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil argumenty obsaženými i v nyní podané žalobě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce podal žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele dne 29. 6. 2020 a ve dnech 24. 7. 2020 a 9. 12. 2020 učinil oznámení o změně zaměstnavatele. Řízení o žádosti ze dne 29. 6. 2020 bylo zastaveno, ve vztahu k oznámení ze dne 24. 7. 2020 a 9. 12. 2020 bylo žalobci sděleno, že pro změnu zaměstnavatele nejsou splněny podmínky. Řízení bylo ve všech případech řádně ukončeno, žalobce byl vyrozuměn o výsledku a bránil se proti němu mimořádnými opravnými prostředky. Žalovaný dále konstatoval, že usnesením o zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se řízení končí bez meritorního projednávání a rozhodnutí tehdy, je-li zjištěn důvod uvedený v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak tomu je i v projednávané věci, kdy zaměstnanecká karta zanikla ze zákona. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce měl znát podmínky, za nichž je oprávněn se změny zaměstnavatele domáhat, neznalosti právní úpravy, která se jej bezprostředně dotýká a která stanoví podmínky pro jeho oprávněný pobyt na území cizího státu, se dovolávat nemůže. Námitky žalobce tak byly žalovaným v napadeném rozhodnutí shledány nedůvodnými.
5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, přičemž odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že v žalobě není obsažena žádná relevantní argumentace.
6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil a žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy soudu nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. M.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30denní lhůty běžící ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že žaloba je z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
9. Při posouzení věci vycházel soud z obsahu správního spisu, z něhož se podává, že žalobce podal dne 29. 6. 2020 žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele (vedeno pod sp. zn. OAM-33942-4/ZM-2020). Učinil tak na tiskopisu žádost o zaměstnaneckou kartu, v jehož části A vyznačil, že žádá správní orgán výslovně o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. Správní orgán v rozhodnutí o zastavení správního řízení ze dne 10. 7. 2020 konstatoval, že udělit souhlas bylo možné při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 či 8 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, tedy jen tehdy byla-li žádost podána do uvedeného data. Počínaje dnem 31. 7. 2019 vstoupila v platnost novela, která povinnost žádat o souhlas zrušila a nahradila ji oznámením, které se činí za přesně specifikovaných podmínek. K oznámení je podle nové právní úpravy cizinec povinen užít zvlášť určený tiskopis, které je podle § 182 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zveřejněn na stránkách Ministerstva vnitra ČR, v opačném případě se k oznámení nepřihlíží. Žádosti účastníka tak nebylo možno vyhovět, tato byla zjevně právně nepřípustná. Proti rozhodnutí nebyl podán opravný prostředek a *to nabylo dne 31. 7. 2020 právní moci*. Podnět k zahájení přezkumného řízení podle § 94 odst. 1 s. ř. nebyl shledán důvodným, příslušným správním orgánem bylo v rámci posouzení podnětu poukázáno (v rámci sdělení ze dne 1. 3. 2021, č. j. MV-195394-5/SO-2020) na již zmiňovanou novelizaci zákona o pobytu cizinců a ve vztahu k tvrzené povinnosti vyzvat žalobce k užití řádného tiskopisu bylo odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 Ans 9/2012-35, s tím, že s. ř. se v řízení podle zákona o pobytu cizinců použije pouze subsidiárně, přičemž požadavek na užití zvláštního tiskopisu je právě speciální úpravou vylučující postup podle § 37 odst. 3 s. ř., příp. podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř., přičemž následkem nerespektování uvedeného požadavku je to, že se k uvedené žádosti nepřihlíží. Ohledně použitelnosti formuláře pak bylo v rámci posouzení podnětu k přezkumu poukázáno na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2019, č. j. Pl. ÚS 19/17, a již výše označené rozhodnutí správního soudu. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2007, č. j. Afs 155/2006-90, naopak nebyl shledán pro projednávání případ přílehlavým, neboť (narozdíl od zákona o pobytu cizinců), zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (daňový řád) přímo upravoval poučovací povinnost správce daně.
10. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 24. 7. 2020 žalobce oznámil na předtištěném formuláři změnu zaměstnavatele. Správní orgán žalobci připisem ze dne 24. 8. 2020 sdělil, že žalobce pro změnu zaměstnavatele nesplnil podmínky, neboť dohoda o rozvázání pracovního poměru byla předložena pouze v prosté kopii a z pracovní smlouvy ze dne 10. 6. 2020 uzavřené s novým zaměstnavatelem KHAGIA s. r. o. nebyla zřejmá výše mzdy platu či jiné odměny; bylo v ní pouze odkazováno na mzdový výměr, ačkoliv podle § 42g odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců musí z pracovní smlouvy, dohody o pracovní Shodu s prvopisem potvrzuje G. M.

činnosti, nebo smlouvy o smlouvě budoucí vyplývat, že měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba minimální měsíční mzdy. Sdělení převzal žalobce dne 26. 8. 2020. V reakci na to, podáním datovaným dnem 9. 9. 2020, žalobce doložil požadované listiny s tím, že „sdělení o nesplnění podmínek“ ze dne 24. 8. 2020 považuje za výzvu správního orgánu I. stupně podle § 37 odst. 3 s. ř. *Tébož dne pak žalobce požádal podle § 154 ve spojení s § 41 s. ř. o prominutí zmeškání úkonu* s tím, že žalobci bylo sdělení doručeno po lhůtě, kterou k tomu správnímu orgánu stanoví zákon, a to v situaci, kdy měl správní orgán veškeré nezbytné listiny již k dispozici. Na uvedenou žádost reagoval správní orgán dne 8. 10. 2020 prostým přípisem, v němž uvedl, že na úkony podle části IV. správního řádu se nevztahují ustanovení s. ř. upravující otázku navrácení v předešlý stav; ustanovení § 41 s. ř. není v daném případě použitelné, neboť není splněna podmínka uvedená v § 154 s. ř., totiž že použití jiných ustanovení části druhé a třetí správního řádu, by bylo potřebné. Správní orgán proto nemůže ani přiměřeně užít ustanovení § 41 s. ř. a o žádosti žadatele rozhodnout usnesením podle § 41 odst. 6 s. ř. Z tohoto důvodu byla zvolena pouze forma sdělení podle části IV. s. ř. Zákon o pobytu cizinců je nadto zvláštním zákonem, v němž je § 42g odst. 9 striktně stanoveno, jaké podmínky musí být při oznámení změny zaměstnavatele splněny a vylučuje užití obecné úpravy s. ř. vztahující se k odstraňování vad podání. Ani včasné oznámení sdělení by již nemohlo odvrátit zánik zaměstnanecké karty, neboť k tomu došlo již dne 11. 8. 2020. Podklady ze své úřední evidence by byl správní orgán podle obsahu přípisu povinen obstarat jen tehdy, pakliže by o to účastník požádal; podání ze dne 24. 7. 2020 však takovou žádost neobsahovalo. Rozhodnutí o prvním podání žalobce (žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele) bylo vydáno dne 10. 7. 2020 a žalobci bylo doručeno dne 15. 7. 2020, avšak žalobce podal oznámení o změně (tak jak to odpovídalo nové právní úpravě účinné od 31. 7. 2019) až dne 24. 7. 2020. Konečně v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanovena doba (nikoliv lhůta), u níž se nelze domáhat podle § 41 odst. 1 s. ř. jejího prominutí. Z obsahu spisu dále vyplývá, že doplnění odvolání ze dne 22. 8. 2022 bylo posouzeno též jako podnět k zahájení přezkumného řízení ve věci sdělení o nesplnění podmínek ze dne 24. 8. 2020. K tomuto podnětu bylo ovšem sdělením ze dne 19. 10. 2022 konstatováno, že podle § 96 odst. 1 s. ř. již není zachována lhůta pro zahájení přezkumného řízení, neboť to je možno zahájit toliko do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.

11. Dne 14. 12. 2020 podal žalobce žádost o prodloužení doby zaměstnanecké karty k zaměstnavateli BLIKA s. r. o., se sídlem v Kadani, řízení bylo vedeno pod sp. zn. OAM-76660-1/ZM-2020. Správní řízení o této žádosti bylo rozhodnutím ze dne 30. 4. 2021, č. j. OAM-76660-15/ZM-2020, podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno s tím, že došlo k zániku jeho zaměstnanecké karty ze zákona ke dni 11. 8. 2020. Na oznámení učiněné dne 24. 7. 2020 se pohlíží jako na neučiněné. Žádost o prodloužení doby zaměstnanecké karty tak byla podána v době, kdy již k tomu žalobce nebyl oprávněn. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí dne 17. 5. 2021 odvolání. K odvolání žalobce bylo rozhodnutí ze dne 30. 4. 2021 zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání s tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť žalobci byla odepřena možnost nahlížet do spisu a seznámit se s jeho obsahem. V navazujícím řízení bylo o žádosti žalobce rozhodnuto dne 9. 6. 2022, přičemž rozhodnutí bylo odůvodněno stejně jako rozhodnutí vydané dne 30. 4. 2021. K odvolání žalobce ze dne 29. 6. 2022, doplněnému dne 22. 8. 2022, bylo odvolání žalobce nyní napadeným rozhodnutím zamítnuto a usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 9. 6. 2022, č. j. OAM-766660-25/ZM-2025, bylo potvrzeno.

12. Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z týchž důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívější změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.
13. Podle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců oznámení podle odstavce 7 se podává na k tomu určeném úředním tiskopisu, kde je cizinec povinen uvést jméno, příjmení, datum narození, státní příslušnost, požadovanou změnu, název budoucího zaměstnavatele, telefonní číslo na budoucího zaměstnavatele, informace, zda jsou dosavadní a budoucí zaměstnavatelé účastníky vládou schváleného programu, údaje k nové volné pracovní pozici vedené podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty v rozsahu tiskopisu a přesné datum, ke kterému změna nastane. Dále je povinen k oznámení předložit doklad prokazující, že jeho dosavadní pracovní právní vztah trvá, nebo doklad prokazující, ke kterému dni tento vztah skončil, pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, ze které je patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a prohlášení budoucího zaměstnavatele, že má cizinec odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání podle odstavce 2 písm. c). Pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti nebo smlouva o smlouvě budoucí musí splňovat podmínky uvedené v odstavci 2; to neplatí, jedná-li se o oznámení změny zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele.
14. Podle § 42g odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců žádost o vydání zaměstnanecké karty je oprávněn podat cizinec, pokud uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy; týdenní pracovní doba v každém základním pracovní právním vztahu musí činit nejméně 15 hodin (pozn. – vedle splnění dalších podmínek uvedených v citovaném zákonném ustanovení).
15. Podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců ministerstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno. Jestliže v době podle § 63 odst. 1 držitel zaměstnanecké karty doručil ministerstvu více oznámení o změně zaměstnavatele, přihlíží se pouze k poslednímu z nich, na předchozí oznámení se hledí, jako by nebyla učiněna.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. M.

16. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.
17. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.
18. Podle § 154 s. ř. jestliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.
19. Podle § 41 odst. 1 s. ř. navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětuzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.
20. Podle § 41 odst. 2 požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.
21. Podle § 41 odst. 6 s. ř. prominutí zmeškání úkonu rozhoduje usnesením správní orgán, který v době požádání o prominutí zmeškání úkonu vede řízení. V případě, že správní orgán promine zmeškaný úkon, doplní řízení ve smyslu úkonu, jehož zmeškání bylo prominuto.
22. Soud se, vzhledem ke zjištěným skutečnostem, se závěry žalované neztotožňuje. Je pravdou, že zaměstnanecká karta žalobce by bez dalšího zanikla ze zákona podle shora citovaného § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uplynutím doby 60 dnů od skončení posledního pracovněprávního vztahu žalobce na pracovní pozici, pro kterou byla cizinci zaměstnanecká karta vydána, případně která byla oznámena správnímu orgánu I. stupně. K tomuto zániku by nedošlo jen tehdy, pakliže by ve smyslu § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců bylo činěno řádné oznámení podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců či byla podána žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Taková situace, jak bude níže uvedeno, nastala, přičemž soud se, v souladu se žalobními námitkami, zabýval otázkou, zda byla řízení o předchozí žádosti, resp. oznámení, řádně ukončena.
23. Řízení o žádosti žalobce ze dne 29. 6. 2020 bylo zastaveno, aniž bylo proti tomuto rozhodnutí podáno odvolání jakožto řádný opravný prostředek. Podnět k přezkumu pak nebyl shledán důvodným, přičemž správní orgán se v rámci posouzení tohoto podnětu náležitě a velmi podrobně vypořádal s veškerými námitkami žalobce (srov. skutečnosti uvedené pod bodem 8. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Soud se se závěry zmíněnými ve sdělení ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. V tomto případě jde tak nepochybně o řízení pravomocně ukončené již dnem 31. 7. 2020.
24. Jde-li o řízení vedené ohledně oznámení ze dne 24. 7. 2020, lze žalobci přisvědčit potud, že povaha sdělení o nesplnění podmínek podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců nebyla v judikatuře posuzována zcela jednotně, neboť jím označené rozhodnutí Městského soudu Shodu s prvopisem potvrzuje G. M.

v Praze č. j. 17 A 102/2020-51 připustilo, že záporné sdělení je meritorním správním rozhodnutím, proti němuž je přípustné odvolání podle § 81 odst. 1 s. ř. To vše v situaci, kdy v tímto rozhodnutím řešené věci byla (pro nesprávné poučení o možnosti podat opravný prostředek) podána bez dalšího správní žaloba (implicitně pak byl stejný závěr o povaze sdělení a přípustnosti odvolání obsažen též v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2021, č. j. 4 Azs 327/2020-44). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2021, č. j. 8 Azs 56/2021-41 (rovněž dostupné na www.nssoud.cz), později konstatovalo, že proti sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 31. 7. 2019, se lze bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s.; uvedené rozhodnutí v rámci odůvodnění nicméně vyjádřilo pochybnost o tom, zda je sdělení rovněž správním rozhodnutím podle s. ř. Správní orgány ovšem ve své praxi (v době, kdy bylo rozhodováno o oznámení žalobce) vycházely z toho, že sdělení o nesplnění podmínek povahu rozhodnutí podle s. ř. nemá, žalobce tak sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele nenapadl ani odvoláním ani správní žalobou.

25. Žalobce zvolil za dané situace jako prostředek své obrany podání datované dnem 9. 9. 2020 označené jako “žádost o prominutí zmeškání úkonu dle § 154 ve spojení s ust. § 41 z. č. 500/2004 Sb.”, jímž se domáhal prominutí zmeškání úkonu a spolu s ním předložil požadované listiny. V tomto podání zopakoval, že správním orgánem měl být, v případě, že jeho podání byla vadná, vyzván podle § 37 s. ř. k jejich doplnění (jak se podle tvrzení žalobce stalo v obdobné věci), z opatrnosti však žádal též o prominutí zmeškání lhůty. Jako závažný důvod nastalý bez jeho zavinění vymezil to, že sdělení správního orgánu o tom, že nesplňuje podmínky pro změnu zaměstnavatele, mu bylo oznámeno až po uplynutí 30denní zákonné lhůty, to vše v situaci, kdy správní orgán již měl veškeré listiny k dispozici v originále, a byly mu tedy známy z jeho úřední činnosti, přičemž žalobce od počátku činil v souvislosti se změnou zaměstnavatele srozumitelná a určitá podání. Žádost o prominutí zmeškání úkonu se orgán prvního stupně věcně zabýval, přičemž nevyhovění žádosti odůvodnil shora popsány argumenty v přípisu ze dne 8. 10. 2020. Podnět k provedení přezkumného řízení (podání žalobce ze dne 22. 8. 2022) pak nebyl shledán přípustným s tím, že již uplynula lhůta 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci, které bylo vydáno 24. 8. 2020 a žalobci doručeno 26. 8. 2020.
26. Soud je ohledně podání žalobce ze dne 9. 9. 2020 toho názoru, že zákon o pobytu cizinců je ve vztahu ke správnímu řádu speciálním předpisem a jeho striktně formulované ustanovení § 42g odst. 7, odst. 8, vylučuje obecné užití § 37 odst. 3 s. ř., tedy výzva k odstraňování vad podání či doplnění jeho náležitostí se nepředpokládá. Na podání, které náležitosti nemá, se podle § 42g odst. 9 věty druhé zákona o pobytu cizinců hledí, jako by nebylo učiněno. Povinností správního orgánu tedy nebylo vyzvat žalobce k doplnění jeho oznámení a na podání z 9. 9. 2020 není možno hledět jako na odstranění vad oznámení ze dne 24. 7. 2020 v návaznosti na sdělení správního orgánu ze dne 24. 8. 2020.
27. Jde-li však o žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty, je soud toho názoru, že o této žádosti dosud nebylo rozhodnuto v souladu se zákonem. I v situaci, že je sdělení o nesplnění podmínek ve smyslu § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců považováno za úkon podle části IV. s. ř., platilo v době podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty (10. 9. 2020), že ustanovení části II. a III. s. ř. byla na úkony podle části IV. s. r. použitelná, byla-li potřebná (srov. § 154 s. ř.). Teprve novelou provedenou zákonem č. 274/2021 Sb., bylo v § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, výslovně stanoveno, že se ustanovení části II. a III. s. ř. nevztahují také na řízení podle § 42g odst. 7 až 11 zákona o pobytu cizinců. Podle čl. II. bodu 1. přechodných ustanovení zákona č. 274/2021 Sb., se při tom řízení zahájená přede dnem účinnosti tohoto zákona a do toho dne pravomocně neskončená dokončí Shodu s prvopisem potvrzuje G. M.

podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti uvedené novely. Je zároveň zřejmé, že povaha sdělení o nesplnění podmínek a v návaznosti na to ani možnost postupu účastníka, jemuž je adresováno negativní sdělení, včetně přiměřené použitelnosti části II. a III. s. ř., nebyla do provedené novelizace legislativně ani judikatorně zcela vyjasněna, což ovšem nemůže být okolností zatěžující účastníka řízení.

28. Na rozdíl od správního orgánu se soud domnívá, že doba uvedená v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců má ve vztahu k účastníku řízení, s ohledem na znění § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *též povahu lhůty*, neboť účastník může svým včas učiněným úkonem (úkonem učiněným po dobu trvání 60denní doby) zvrátit účinky, které by jinak při uplynutí předmětné doby nastaly ze zákona. Z řečeného vyplývá, že ustanovení § 41 odst. 1 s. ř. bylo na řízení podle § 42g odst. 7 až 11 zahájena před účinností zákona č. 274/2021 Sb., použitelné. Správní orgán se proto měl v posuzovaném případě zabývat tím, zda jsou v případě žalobce naplněny podmínky uvedené v § 41 odst. 2, odst. 4 s. ř. (tj. zda byly překážkou pro uplatnění práv žalobce v 60denní lhůtě závažné důvody nastalé bez jeho zavinění), přičemž o žádosti žalobce měl rozhodnout usnesením podle § 41 odst. 6 s. ř. Nerespektováním uvedeného postupu bylo v daném případě do práv žalobce zasaženo, neboť výsledek řízení o oznámení žalovaného ze dne 24. 7. 2020 včetně navazující žádosti o prominutí zmeškání lhůty představuje ve vztahu k závěru o zániku platnosti zaměstnanecké karty ze zákona předběžnou otázku podle § 57 s. ř. Způsobilst sdělení o nesplnění podmínek zasáhnout významně do práv účastníka řízení vyjádřil v již výše citovaném rozhodnutí ze dne 17. 9. 2021, č. j. 8 Azs 56/2021-41, také Nejvyšší správní soud, když konstatoval, že sdělení o splnění/nesplnění podmínek účastníka významně ovlivňuje následný osud platnosti zaměstnanecké karty cizince a v situacích, kdy je sdělení učiněno ke konci platnosti doby podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (v posuzované době dokonce po jejím konci), může dojít k zániku platnosti zaměstnanecké karty, aniž by to cizinec mohl jakkoliv ovlivnit, ačkoliv mohl být i v dobré víře, že splňuje všechny předepsané podmínky. Nejvyšším správním soudem zmiňovaná situace nastala rovněž v posuzovaném případě a účastníku nelze klást k tíži, že vzhledem ke sporné právní povaze sdělení o nesplnění podmínek volil jako formu své obrany právě návrh na prominutí zmeškání lhůty.
29. Lze tedy shrnout, že žalobce důvodně namítal, že jeho žádost ze dne 24. 7. 2020 dosud nebyla správním orgánem řádně vypořádána, v důsledku čehož je závěr o zániku platnosti jeho zaměstnanecké karty ze zákona přinejmenším předčasný. Soud proto napadené rozhodnutí žalované podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že se uvedené vady týkají i řízení před správním orgánem prvního stupně, soud za použití § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které napadenému rozhodnutí předcházelo, a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
30. Správní orgány jsou v dalším řízení vázány právním názorem vysloveným soudem v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. V řízení byl plně úspěšný žalobce, soud mu proto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. přiznal plnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 12 650 Kč, sestávajících ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a z nákladů právního zastoupení, které tvoří mimosmluvní odměna za 2 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„a. t.“)] po 3 100 Kč vypočtené z tarifní hodnoty 50 000 Kč podle § 7 bodu 5. za použití § 9 odst. 4 písm. d) a. t., a dále mimosmluvní odměna v poloviční výši (1 550 Kč) za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě [§ 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 a. t.], 3 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 a. t.).

32. Lhůtu k plnění určil odvolací soud jako základní třídní počítanou od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.), neboť neshledal žádné skutečnosti, jež by odůvodňovaly stanovení lhůty delší nebo povolení splátek. Povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupkyně žalobce vyplývá z ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu však kasační stížnost přípustná není (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu se sídlem v Brně, Moravské náměstí 611/6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem 21. února 2023

Mgr. Martin Pašek v. r.
předseda senátu